

Min fiendes fiende är min vän - minoritetsstyre genom mobilisering av gemensamma identiteter

Omar EL-Malli

ABSTRACT

Despite the efforts of various leaders attempting to mobilize and militarily intervene against Israel, none have succeeded, except Nasrallah during the 2006 Israel-Hezbollah War. The ambition of this study is to study how Nasrallah legitimized this decision, and how he could mobilize the people despite its unpopularity. Hassan Nasrallah is one of the Arab world's most influential actors, as he is the Secretary-General of the organization Hezbollah. Previous research has attributed his popularity increase to the successful 2006 conflict against Israel. Previous research claims that this is due to his ability to use religion as a political tool. In this essay, I will conduct a psychological discourse analysis of two of his speeches during the 2006 conflict. This essay attempts to study the methods Nasrallah used to argue for his cause, as well as the language used by Nasrallah to mobilize the Libanense people and create a collective identity. The result ultimately highlight that Nasrallah forms a collective identity by illustrating a common enemy, rather than relying on religion alone.

Nyckelord: Hizbollah, Islam, Religion, Nasrallah, diskurspsykologi, säkerhetisering och identitet

Antal ord: 9838

1 Inledning	4
1.2 Tidigare forskning	4
1.3 Problemformulering och frågeställning	6
2 Bakgrund	9
2.1 Libanons politiska system idag	9
2.2 Hizbollah i libanon	10
2.3 Vem är Hassan Nasrallah?	11
3 Teori	12
3.1 Vad är Islams roll i politiken?	13
3.2 Sociala identitetsteorin	13
3.3 Säkerhetisering	14
4 Metod	14
4.1 Diskurs	15
4.2 Social konstruktionism	16
4.3 diskurspsykologi	17
4.4 identitetsteorin enligt diskurspsykologin	17
4.5 Poststrukturalism	18
4.6 Urval	18
5. Analys	19
5.1 Den religiösa diskursen	19
5.2 Vem är vi och vem är dem?	23
5.3 Hur används vi och dem utifrån säkerhetsiseringsprocessen?	27
6 Diskussion och resultat	30
8 Sammanfattning av resultatet	33
Referenslista	35

1 inledning

Språket är oftast ett avgörande verktyg för att övertyga motståndare att tycka som du gör. Retoriken en individ använder sig av är ett viktigt redskap, och flera ledare använder sina tillfällen att tala offentligt för att övertyga folk att stödja dem i samhällsfrågor. Det kan vara i kommunfullmäktige för att få igenom ett visst beslut, eller i Almedalen för att övertyga människor att tycka som en själv. En ledare som uppmärksammas på grund av sin retoriska skicklighet är hizbollahs generalsekreterare Hassan Nasrallah. Under olika perioder syns han i kanalen AL-Manar, där han argumenterar för sin sak eller vägleder folket hur de bör agera i vissa frågor eller vilka politiker de bör stödja. I denna uppsats kommer jag att studera hur han går tillväga för att skapa förtroende, och hans användning av språket som varit centralt för att skapa förtroende.

1.1 Tidigare forskning

Den tidigare forskning som studerat Nasrallahs språk beskriver hur Nasrallah använder religion som verktyg för att skapa förtroende eller få igenom diverse politiska beslut. Det existerar även studier som utför en diskursanalys för att studera Nasrallahs språk, emellertid har ingen av de studierna utfört en psykologisk diskursanalytisk ansats, vilket jag ämnar göra i denna uppsats. En mer utförlig diskussion kommer göras angående detta på metodkapitlet.

Mariam Farida (2018) utförde en studie där hennes ambition var att studera hur Hizbollah använder religion för att etablera sig i den inhemska politiken. Hennes urval baseras på tre olika områden, valrörelsen, kriget mot Israel 2006 och deras roll i Syrienkonflikten 2011. I efterhand studerar hon hur Hizbollah implementerar *Takhlif* och *Itijihad* i sitt beslutsfattande för att legitimera sina beslut. Hon hävdar att dagens forskning inte kartlagt hur Hizbollah utnyttjar religion som ett politiskt redskap. Studien belyser också olika händelser där Hizbollah, trots politiskt motstånd, lyckats få igenom sina beslut. Farida (2018) observerade även att den religiösa diskursen möjliggör det för Hizbollah att presentera sig som ett progressivt och pragmatiskt politiskt parti eftersom de är flexibla i sitt beslutsfattande och har en god anpassningsförmåga till de inhemska och regionala omständigheter.

Hatem El Zein (2006) är en annan forskare som studerat Nasrallah, dock är hans studies ambition att studera Nasrallahs retoriska användning. El Zein analyserar hur Nasrallah använder sig av språket genom att implementera den retoriska triangeln på två av hans tal. Han använder diskursanalys som tolkningsrepertoar och hans material består av två olika tal som han menar har liknande kontext. Talen som används är från September 2006 och Februari 2010. Forskaren noterade att de retoriska komponenterna är sammanhängande och används av Nasrallah för att nå sitt politiska mål. Forskaren hävdar att Nasrallah använder sin karisma och förmåga att argumentera för att mobilisera den arabiska befolkningen för att sedan uppnå sina politiska mål. Det uppmärksammas även att han försöker demoralisera den israeliska befolkningen genom en psykologisk krigsföring. Det existerar även andra studier som studerar Nasrallahs tal och en av dem är Mathar (2010), dock använde hon inte den retoriska triangeln, Ethos, Pathos och Logos

Abu-Lughod&Warkentin (2012) utför en kvalitativ historisk analys av 28 av Nasrallahs tal mellan 2006 och 2008. De behandlar även tre olika händelser som Hizbollah haft en avgörande roll i, Doha-avtalet, kriget 2006 och sedan fångutväxling 2008. I analysen försöker de studera i vilka sammanhang Nasrallah använder vissa nyckel-ord. Sedan försöker de studera hur Nasrallah argumenterar för sin sak. Slutligen studerar de även hur genom hans tal lyckas få folkligt stöd, exempelvis genom att han lovar att störta "fienden" Israel. I denna studie upplyser de hur karismatiska ledare använder sina tal för att sprida propaganda och legitimera sina handlingar för att få folkligt stöd.

Abu-Lughod och Warkentin hävdar även i sin studie att det skett en radikal ökning av Hizbollahs makt i Libanon och att det idag är omöjligt för staten att avvärja eller kontrollera Hizbollah. De menar att Nasrallahs tal är avgörande för hans makt, eftersom det är de tillfällen han har för att skapa förtroende och stöd. Dessutom observerade Abu-Lughod och Warkentin att Nasrallah har möjligheten att legitimera sina beslut genom sin retoriska skicklighet och aggression i sitt beslutsfattande. De menar även att hans skickliga användning av Islam är en anledningarna till varför han kan legitimera sina våldsamma handlingar.

1.2 Problemformulering och frågeställning

I en artikel från 2016 skriver BBC att kriget 2006 resulterade i att Hizbollah blev en av de mäktigaste milisgrupperna i mellanöstern. Det finns tidigare forskning som även stödjer detta påstående, bland annat en studie som utförts av Reem Abu-Lughod och Samuel Warkentin (2012). Det väcker flera frågeställningar, ett av de mest centrala frågorna är vad som är roten i deras makt? Vad förklarar deras politiska makt, trots att de egentligen inte är ett politiskt parti? Det är svårt att tala om Hizbollah utan att lyfta fram Hassan Nasrallah, eftersom det är han som är ansiktet utåt för organisationen och en central aktör för deras makt (Warkentin, m.fl, 2012). Ambitionen med denna uppsats är att förstå hur Nasrallah legitimerade sitt agerande i konflikten med Israel 2006, samt hur han lyckas skapa folkligt stöd hos ett folk vars förtroende grundar sig på lojalitet till sina religiösa ledare. Denna studie vill därför kunna generera kunskap över hur en politiker i mellanöstern går tillväga för att legitimera sina handlingar eller propagera för sin sak.

Många forskare har presenterat studier som beskriver hur Nasrallah använder Islam som ett politiskt redskap, och många av dem menar att religion är ett avgörande verktyg för hans makt. Med denna uppsats vill jag försöka bevisa att religion inte nödvändigtvis är den enda avgörande faktorn i Nasrallahs makt, utan att det snarare ligger i diskurs- och identitetsbyggande.

Nasrallah erhåller idag ett stort inflytande över den inhemska politiken i Libanon (Farida, 2018). Han har utrymme att agera fritt, vilket blir påtagligt när milisgruppen i flera frågor haft den avgörande rösten trots att de inte är en majoritet i parlamentet, vilket blev extra tydligt när han hade en avgörande röst i presidentvalet 2016 (Farida, 2018) Oppositionsgrupper menar att det är svårt att arbeta och få igenom diverse förslag på grund av kontrollen Hizbollah har över befolkningen. En av de aktörer som benämnt svårigheten i att arbeta under Hizbollahs närvaro är Samir Gemayel, som är medlem i parlamentet och partiledare för Falangistpartiet (Farida, 2018). Även premiärministern Saad Al-Harriri har

uttalat sig i denna frågan och menar att Hizbollah är ett större problem än vad gemayel tidigare hävdade (Turak, Kemp, 2019).

Syftet med studien är att utföra en psykologisk-diskursanalys på två av Nasrallahs tal under konflikten med Israel 2006. Detta för att förhoppningsvis kunna förstå hur han lyckats legitimera sitt krigförande mot Israel och hur hans språk bidrar till identitetsskapande. Denna studiens ambition är således, genom utförandet av en psykologisk diskursanalys på två av Nasrallahs tal, att studera språket en religiös ledare i mellanöstern använder i sina tal för att mobilisera folket och rättfärdiga sitt agerande.

- **Hur skapar Hassan Nasrallah förtroende för sig själv och hizbollah hos en stor del av den libanesiska befolkningen?**

2 Bakgrund

Innan det går att tala om libanons politiska system idag måste vi förstå varför man instiftade Taif-avtalet. Libanon har en blodig historia och det grundar sig delvis på åsiktsskillnader. Under nästa stycke kommer det presenteras en mer utförlig bakgrund för inbördeskriget 1975 som satt sin prägel i libanons politik. Eftersom jag ska utföra en analys som behandlar Libanon idag i en kontext behöver jag avhandla den historiska bakgrunden. Eftersom Libanons politiska historia haft en blodig bakgrund på grund av politiska skiljelinjer är det nödvändigt att skapa en överblick på den historiska kontexten vilket de nästkommande kapitlen är ämnade till att göra.

2.1 Inbördeskriget i Libanon

Libanon har länge präglats av ockupation och kolonisation av diverse stormaktsländer. De länder som haft en central betydelse i Libanons historia är Ottomanska riket och Frankrike. Libanon har präglats av religiösa spänningar som i vissa fall resulterat i väpnade konflikter mellan olika religiösa grupper (Globalis, 2018).

År 1941 blev landet självständigt och införde ett kvoteringsystem för att minska de religiösa spänningarna. En del av lösningen var att presidenten skulle tillhöra en kristen grupp, premiärministern skulle vara sunnimuslim och talmannen shiamuslim (Globalis, 2018). Tanken bakom denna uppdelning var att ingen grupp skulle känna sig underrepresenterade. Kvoteringsystemet som implementerades är baserat på en folkräkning som utfördes 1932, då kristna var en majoritet (Globalis, 2018). I takt med att den muslimska befolkningen ökade, blev missnöjet mot maktfördelningen allt större. Detta i samband med att Libanon började drabbas hårt av Israel-Palestina-kriget. När palestinska gerillagrupper begav sig till Libanon för att istället strida mot Israel därifrån, resulterade det i att israeliska armén anföll områden i Libanon. Resultatet blev en ökad spänning mellan palestinska gerillagrupper och libanesiska nationella grupper. Dessa spänningar blev en utlösande faktor till inbördeskriget i Libanon 1975 (Globalis, 2018).

Inbördeskriget 1975 är en av Libanons blodigaste konflikter. Konflikten eskalerade genom att de kristna falangisterna attackerade en buss med palestinska medborgare ombord och diverse palestinska flyktingläger i Libanon (Globalis, 2018). Den palestinska befrielseorganisationen (PLO) hämnades snabbt på attackerna. Falangisterna fick stöd av den israeliska staten (Globalis, 2018). En israelisk närvaro i Libanon möttes av ett starkt militärt motstånd av de shiitiska grupperna Amal-rörelsen och Hizbollah (Globalis, 2018). Den inhemska konflikten var väldigt svår att reda ut eftersom den inkluderade flera olika grupper med skilda uppfattningar om hur Libanons konstitution borde utformas. Kristna, druser och muslimer stred alla mot varandra. Striderna fick ett slut 1990 genom Taif-avtalet. Avtalets syfte var att skapa en rättvis maktfördelning mellan de olika grupperna. Idag räknar man med att minst 100 000 människor ska ha mist sitt liv under konfliktens gång (Globalis, 2018). Konflikten har satt sin prägel på Libanon, och det har resulterat i en politisk oro och instabilitet. Många olika organisationer och partier som var en del av konflikten finns fortfarande kvar i landet, med mer eller mindre politisk makt (Globalis 2018). Det finns det ett intresse hos alla att undvika en liknande konflikt på grund av dess blodiga karaktär (Haugbolle, 2011).

Efter inbördeskriget sökte många grupper stöd hos utländska stater. Kristna sökte stöd hos Frankrike och västvärlden, sunnimuslimer allierade sig med andra sunnidominerade stater som exempelvis Saudiarabien, Egypten och Syrien medan för Shiamuslimer var Iran en självklar allians. Man sökte stöd hos utländska stater för att få tillgång till militära medel som skulle hjälpa dem att vinna kriget.

2.2 Libanons politiska system idag.

I Libanon existerar det, som sagt, flera religiösa grupper med lojalitet till olika politiska ledare. I Libanon representerar partierna sina religiösa grupper i Parlamentet. De kristna består av två block, shiiterna av två partier i parlamentet, sunnimuslimer representeras av ett block och druser representeras av ett parti. De politiska ledarna i Libanon har länge varit länken mellan individen och staten. Medborgarna vänder sig till sina ledare för arbete, tvister eller konflikter. Deras röster baseras därmed mer på lojalitet, där anhängare oftast är lojala till ledarna. Därför spelar det ingen roll vilken politisk kompass ledarna efterföljer, eftersom de alltid kan räkna med anhängarnas röst (Hnaf, 1993, 78).

Det politiska systemets uppfattas oftast som en typ av konsensusdemokrati (Dekmeijan, 1978, 10). Arend Lijphart menar att Libanon är ett exempel på ett väl fungerande konsensusdemokrati och att det hade fungerat om inte inbördeskriget förstörde modellen. Han skyller misslyckandet på externa faktorer (Lijphart, 1984, 40). Det finns även en del forskning som stödjer hans påstående, exempelvis Maksdisi och Marktanner (2008).

2.2 Hizbollah i Libanon.

Hizbollah grundades 1982 av den iranska regeringen. I början kategoriserades dem som en terrororganisation av USA och västvärlden (Robinson, 2020). Idag kategoriseras de inte längre som en terrororganisation men de beskrivs som den mäktigaste milisgruppen i Libanon på grund av sina vapentillgångar och nära relation till Syrien och Iran (Robinson, 2020). Deras makt stärktes efter att de allierade sig med den syriska presidenten Bashar Al Assad under inbördeskriget i Syrien 2011 (Rubin, 2018). Hizbollah beskrivs idag både som en

gerillaorganisation och en politisk rörelse för shiamuslimer i Libanon(Robinson, 2020). Organisationen har även en god relation med den nuvarande regeringen(Haboush, 2019). Efter 2005 blev Hizbollah mer involverat i den inhemska politiken i samband med mordet på den dåvarande premiärministern Rafiq Al-Harriri. De fick även samma år 14 platser i parlamentet, dock lämnade de sina platser i protest mot den dåvarande presidenten Fouad Saniora, som hade en tät relation med västvärlden(Norton, 2007). Efter att Hizbollah lämnade parlamentet var den politiska situationen paralyserad. 2011 presenterade dock premiärministern Najib Mikati en regering som var dominerad av Hizbollah och dess sympatisörer(Norton, 2007).

Under 2016 existerade det politiska oroligheter i landet vilket tvingade dåvarande premiärminister Saad Al Harriri, som har en tät relation med saudiarabien, att ingå ett avtal som skulle göra Michel Aoun till president. Beslutet var kontroversiellt eftersom Aoun har en god relation till Hizbollah, vilka är motståndare till Saudi Arabien(Perry, mfl, 2016). 2018 vann dessutom Hizbollah och dess allierade majoritet i parlamentet. Även om Hizbollah hävdar att de inte har någon politisk makt utan att deras mål enbart är att försvara nationen mot externa krafter och befria palestina, avspeglar detta inte verkligheten eftersom Hizbollah har faktiskt mandat i parlamentet och oftast en stor politisk makt, vilket blev tydligt i förra presidentvalet(Perry, mfl, 2016). På grund av sin obskyra roll i det politiska systemet kan Hizbollah ta avstånd från den libanesiska regeringen eller staten när dessa kritiseras, vilket leder till organisationen oftast inte påverkas av den politiska instabiliteten i landet.

2.3 Vem är Hassan Nasrallah?

Hassan Nasrallah är en viktig politisk aktör i Libanon, även om han inte innehar någon politisk post.

Nasrallah var en nyckelperson i kriget mot Israel 2006 och inbördeskriget i Syrien 2011(Farida, 2018). Han engagerade sig i Amal-rörelsen redan som ung(Kaplan, 2010). Han visade tidigt ett politiskt intresse, vilket ledde att han flyttade till Irak för att fortsätta sina religiösa och politiska studier (Kaplan, 2010). Efter att ha studerat i Irak begav han sig till Iran för att vidareutbilda sig inom den religiösa läran. Efter en tid i Iran bestämde han sig för

att återvända till Libanon för att kriga för Amal i inbördeskriget 1975(Kaplan, 2010). Efter att ha varit en stor sympatisör av Amal-rörelsen, lämnade han gruppen på grund av politiska skiljelinjer i frågan om Palestina (Robinson, 2020). Han var skeptisk till Israels roll i mellanöstern och ville se ett självständigt Palestina. Detta anses vara en av anledningarna till att han återvände till Iran, där han blev en representant för Hizbollah (Robinson, 2020). I Iran fick han även en god militärutbildning av den iranska regeringen (Kaplan 2010). År 1991 fick Hizbollah en ny generalsekreterare, Musawi, och Nasrullah åkte tillbaka vid denna tidpunkt för att hjälpa Musawi i hans politiska och militära arbete, dock mördades Musawi drygt ett år senare av israeliska styrkor. År 1992 blev Nasrullah hans efterträdare(Robinson, 2020). Idag är Nasrullah en frontfigur för Hizbollah och många muslimer runtom i världen. Nasrallahs popularitet ökade radikalt efter kriget mellan hizbollah och Israel 2006, eftersom han i kriget gick ut som segrare och fick tillbaka mark som Israel hade ockuperat(farida, 2018). Efter att ha vunnit tillbaka Libanesisk mark från Israel bevisade han sitt militära kompetens och ledarskap för den libanesiska befolkningen. Hans nära relation med presidenten Michel Aoun har även resulterat i att han idag erhåller stor politisk makt, delvis genom att en del av parlamentet består av hizbollah anhängare (Farida 2018).

3 Teori

3.1 Vad är Islams roll i politiken?

Historiskt sett har islam haft en politisk avgörande roll i mellanöstern (Hedin 2005). Innan det går att förklara vilken roll islam spelar roll i den libanesiska politiken, är det viktigt att förstå att synen skiljer sig mellan de olika inriktningarna, shia och sunni. Enligt alla muslimer är koranen guds ord, profeten Muhammed är guds sändebud och Koranen guds ord till människorna. (Hedin, 2005, 13). Det existerar även *hadither*, vilka är historier och berättelser

som profeten presenterade, utöver de som existerar i koranen. *Hadither* har använts för att beskriva profetens livsstil och muslimer ska enligt islam sträva efter att leva som profeten gjorde (Hedin, 2005, 13). Detta kallas för *Sunna*. *Koranen* och *hadither* presenterar riktlinjer som en muslim bör efterfölja. Dessa riktlinjer använder muslimer idag som en sorts praxis, även kallat *sharia* (Hedin, 2005, 248).

Ytterligare ett nyckelbegrepp inom Islam är *fatwa* (Hedin, 2005, 246). Detta begrepp används som juridiskt redskap för att klargöra diverse fenomen där oklarhet förekommer. Doktrin i den svenska rättsläran kan användas som en liknelse. Historiskt har kalifatet varit den högsta beslutande organ som utgav *fatwan*, här kan även högsta domstolen användas som en liknelse för att skapa en överblickande bild. Exempelvis: om någon avbryter sin fastan, kan en sjukdom rättfärdiga avbrytandet. Detta avgörs genom en *fatwa*, från en aktör som anses vara kunnig inom islam. Den som utger en *fatwa* ska erhålla legitim stöd och förtroende hos muslimer (Hedin, 2005, 248). Shiamuslimer kräver att politiska beslut fattas genom en *fatwa*, detta definieras som *Itjihad* (Hedin, 2005, 246). En *itjihad* innebär att en politisk ledare, som benämns vid titeln *mufti* (Farida, 2008), ställer politiska riktlinjer utifrån koranen och hadither. *Fatwa* används idag av muslimer i samhällsfrågor, exempelvis hur staten bör agera i diverse frågor (Hedin, 2005, 246).

3.2 Sociala identitetsteorin

Social identitetsteori inom diskurspsykologin har som ambition att förstå de socialpsykologiska processer som är grunden till konflikt mellan grupper. När människor blir medlemmar i en grupp kommer de att identifiera sig med den och se den sociala verkligheten utifrån gruppens perspektiv (Winther Jörgensen & Philips, 2000, 104). Gruppen kommer även att dela gemensamma mål. De kommer till en början se sin grupp och deras medlemmar som bättre än medlemmar av andra grupper (Winther Jörgensen & Philips, 2000, 104-105). Den individuella uppfattningen baseras på gemensamma idéer om gruppen. Därmed är

människans egenvärde knutet till gruppen. Vad som sker sedan är att individer favoriserar sin egen grupp(*In group favouritism*), samtidigt som de diskriminerar andra grupper (*Out group discrimination*) (Winther Jørgensen & Philips, 2000, 104-105). Det existerar även mekanismer som kan stärka den sociala identiteten. En mekanism är att gruppen delar ett gemensamt mål(Tajfel,1978).

Skapandet av en fiende sker oftast i relation till en konflikt, oftast när en nation eller stat känner sig hotad av en yttre aktörer. Lindholm Schulz (2004) argumenterar för att krig är det självklara medlet för att skapa ett *vi* och *de*, för att sedan bevara den kollektiva identiteten (Lindholm Schulz, 2004, 99). Under konflikter väcks det traditionella identitetsskapandet till liv, nationalsymboler blir därmed extra viktigt i krig. I formandet av en kollektiv identitet är det även viktigt att beskriva utomstående aktörer på ett negativt sett (Räsänen m.fl. 2002, 73) : genom att konstruera ett *dem*, konstrueras det även ett *vi* (Lindholm Schulz, 2005, 99)

Även religion har en dominerande effekt för identitetsskapandet i konflikter. Samuel P. Huntington hävdar att i strid försvinner flera identiteter, och den identitet som är mest meningsfull kommer att bevaras. Denna identitet definieras oftast som religion (Huntington 1996, 267).

3.3 Säkerhetiseringsteorin

Studier om säkerhet har enligt köpenhamnskolan (1998) varit koncentrerat kring stat och militär. Köpenhamnskolans ambition var att presentera en säkerhetsteori som gick att applicera på andra enheter än stat och militär (Buzan, Wæver och de Wilde 1998). De var missnöjda med att säkerhetsbegreppet var avsmalnande och enbart utgick från kärnvapen samt militära hot. Målet var att utvidga begreppet för att kunna implementeras i militära som icke-militära studier (Buzan, Wæver och de Wilde 1998, 4). Köpenhamnskolan presenterade ett nytt säkerhetsbegrepp, *säkerhetisering*: som avser att en eller flera aktörer framställer en samhällsfråga som en sorts säkerhetshot (Buzan, Wæver och de Wilde 1998, 4).

Köpenhamnskolan hävdar att när en aktör utformar en fråga som ett existentiellt hot som kräver akuta åtgärder, kan en aktörs handlingar legitimeras, samtidigt erhåller aktören även friheten att agera på ett sätt den annars inte hade kunnat (Buzan, Wæver och de Wilde 1998, 23-24).

För att göra en fråga till en säkerhetsfråga använder teorin sig av det traditionella perspektivet; säkerhet ska handla om överlevnad (Buzan, Wæver och de Wilde 1998, 123). Säkerhetsisering är en process, som sätts igång när en aktör förklarar ett referensobjekt som utsatt för ett existentiellt hot. Enligt säkerhetsiseringsteorin är ett referensobjekt antingen en stat, regering eller ett territorium. I säkerhetsiseringsprocessen refererar man till referensobjektet som utsatt för ett hot och att den har rätt att överleva. Vidare definieras aktörer som sätter igång säkerhetsiseringsprocessen som en säkerhetsaktör med inflytande. Det är aktörens talhandling (Speech act) som triggar igång säkerhetsiseringsprocessen. För att alla kriterier i säkerhetsprocessen ska uppfyllas krävs det att säkerhetshotet tas emot från en publik som övertygas av argumenten som en säkerhetsaktör presenterar. Säkerhetsaktören bör också använda sig av ett visst säkerhetsspråk för att skapa folkligt stöd. Det är enligt köpenhamnskolan genom en säkerhetsiseringsprocess som en aktör har möjlighet att rättfärdiga sitt agerande och använda sig av medel som annars inte varit tillåtet för att förebygga ett existentiellt-hot (Buzan, Wæver och de Wilde 1998, 123).

4 Metod

4.1 Diskurs

Diskursbegreppet har varit svårdefinierat, vilket har resulterat i att begreppets innebörd varit oklar (Winther Jørgensen & Philips, 2000, 7). Emellertid har diskursanalytikerna *Marianne Winther Jørgensen & Louise Philips* definierat diskurs som en idé där språket är strukturerat i olika mönster:

“Språket är strukturerat i olika mönster som våra utsagor följer när vi agerar inom olika sociala domäner- man talar exempelvis om ’medicinsk diskurs’ eller ’politisk diskurs’.

'Diskursanalys' är sedan motsvarande sätt analys av dessa mönster"- (Winther Jørgensen & Philips, 2000, 7)

Diskursanalys förklaras alltså inte enbart som en metod, eftersom den ger en teoretisk bakgrund till hur en fråga undersöks. Diskursanalysens styrka är att den möjliggör för forskaren att studera språket en aktör använder sig av, emellertid har forskaren fortfarande möjlighet att fokusera på symboler och sociala praktiker i sin analys. Sammanfattningsvis kan diskurs förstås som ett bestämt sätt att tala om och förstå världen (Winther Jørgensen & Philips, 2000, 7).

Foucault (1971/1993) hävdar att det inte finns mening i att söka efter en outtalad sanning, eftersom den inte existerar. Istället rekommenderar han forskare att studera de diskurser som existerar för att tolka verkligheten, som diskursen är en del av (1993, 210). Diskursanalysens ambition är därmed inte att förklara vad människor menar eller hur saker är, eftersom den socialkonstruktionistiska föreställningen med diskurs som grund menar att detta inte är möjligt. Vad som istället bör eftersträvas är att studera språket som en konstruktion, och hur diverse begrepp och diskurser är konstruerade (Winther Jørgensen & Philips, 2000, 7).

4.2 Socialkonstruktionism

Socialkonstruktionism har flera angreppssätt och diskurs är ett av dem. Jag kommer använda mig av Vivien Burrs (1995) definition av begreppet socialkonstruktionism eftersom jag fann den mest passande efter en principiell metodologisk övervägning. Burr presenterar fyra premisser som binder ihop begreppet. För det första har hon en kritisk inställning till självklar kunskap då världen enligt henne inte kan betraktas som objektiv. Kunskap är ett individuellt redskap för att kategorisera världen. För det andra menar hon att människan är en kulturell varelse, därmed är människans syn på kunskap kulturellt och historiskt präglade. Individens identitet och världsbild har under historiens gång förändrats, därmed kan ens

identitet förändras genom tid (Burr 1995, 2ff). (Winther Jørgensen&Philips, 2000, 12). Det tredje angreppssättet är sambandet mellan kunskap och sociala processer. Vår världsbild skapas och hålls ihop av sociala processer. Kunskap produceras i sociala interaktioner, eftersom individer skapar gemensamma sanningar och strider för vad de anser är sant och falskt. Den sista premissen är sambandet mellan kunskap och social handling. Denna premiss gör vissa handlingar naturliga och andra otänkbara. Den sociala världsbilden påverkar diverse sociala handlingar, därmed, Burr förklarar det på följande sätt “*den sociala konstruktionen av kunskap och sanning får därmed konkreta sociala konsekvenser*” (Winther Jørgensen&Philips, 2000, 11-12).

Socialkonstruktionister avvisar den kognitivistiska tanken, där mentala processer står i fokus. Istället hävdar man att de psykologiska processerna förklaras genom sociala aktiviteter (Winther Jørgensen&Philips, 2000, 103). Winther m.fl förklarar det på följande sätt “*Dessutom ser de (socialkonstruktionisterna) inte attityder som stabila mentala dispositioner (som individen äger) utan som produkter av social interaktion*” (Winther Jørgensen&Philips, 2000, 203). Därmed konstitueras verkligheten genom språk. Människor använder diskurser som en form av resurs och de äger inte själva diskursen (Winther Jørgensen&Philips, 2000 , 105).

4.3 Diskurspsykologi

För att besvara min frågeställning finner jag en diskurspsykologi lämplig som metod. Diskurspsykologerna Wetherell och Potter menar att diskurspsykologi ser texter och talspråk som en form av konstruktion av världen som orienteras mot sociala handlingar (Winther Jørgensen&Philips, 2000, 97). Till skillnad från kognitiv psykologi där de mentala processer ses som en “*inre process*”, hävdar diskurspsykologer att de inre processerna bör betraktas som en konstruktion av social och diskursiv aktivitet (Winther Jørgensen&Philips, 2000, 97).

Ludwig Wittgenstein (1978) menar att man bör betrakta påståenden om psykologiska tillstånd som sociala aktiviteter, istället för att studera de djupare “*essenser*” bakom de ord individen använder sig utav (Wittgenstein, 1978, 104). Diskurserna skapar en värld som ser

sann ut för berättaren (Winther Jørgensen&Phillips 2000; 104). Diskurspsykologin skiljer sig från diskursteorin i den mån att de istället för att analysera situerade sociala praktiker studerar diskurser som abstrakta storheter (Winther Jørgensen&Phillips, 2000, 105). Winther Jørgensen och Philip förklarar detta fenomen på följande sätt: *“diskurspsykologisk socialkonstruktionistiska angreppssätt baseras både på den poststrukturalistiska uppfattningen att jaget är ett diskursivt subjekt och på det interaktionistiska antagandet att människor använder diskurser aktivt som resurser och därmed inte bara är bärare av diskurser”* (Winther Jørgensen&Phillips, 2000, 104).

4.4 Identitetsteorin enligt diskurspsykologin

Diskurspsykologi baserar identitet under den socialkonstruktionistiska premissen, där jaget inte är fristående, utan förklaras utifrån sociala företeelser. Diskurspsykologer förklarar detta genom som att *“jaget är utspritt och inte placerat i rummet som en biljardboll utan som något som kontinuerligt sprids, förändras, grupperas och omgrupperas över ett socialt och relationsmässigt fält”* (Wetherell & Maybin 1998, 243). Detta perspektiv eliminerar synen på identitet som någonting statiskt, utan som dynamiskt eftersom den ständigt förändras, därmed uppfattas identitet som produkter av olika diskurser (Winther Jørgensen & Phillips, 2000, 106). Tidigare har nation, klass och familj varit centralt för utformandet av identitet, emellertid menar diskurspsykologer att så inte är fallet idag. Detta eftersom man idag hävdar att det är möjligt att vara kristen och feminist eller att man kan vara konsument och miljömedveten (Winther Jørgensen&Phillips, 2000, 104). Eftersom identitet inte är ett fragment, är den alltid öppen för förändring, vilket resulterar i att gemenskapen kan upplösas och nya gemenskap kan bildas (Winther Jørgensen&Phillips, 2000, 108).

4.5 Poststrukturalism

Poststrukturalism har sina rötter i den strukturalistiska traditionen (Winther Jørgensen&Phillips, 2000. 11). Poststrukturalismens huvudpunkter är enligt Winther Jørgensen&Phillips(2000, 18) följande:

*Språket är inte en avspegling av en redan existerande verklighet.

*Språket är strukturerat i mönster eller diskurser- det är alltså inte tal om ett generellt betydelsesystem som i den saussureska traditionen, utan om flera system där betydelsena skiftar från diskurs till diskurs.

*Dessa diskursiva mönster bevaras och förändras i diskursiva praktiker.

*Bevarandet och förändringen av mönstren ska därför sökas i de konkreta kontexter där språket sätts i spel.

Poststrukturalister hävdar att det är genom språkets användning som struktur skapas och förändras, det är genom talhandlingar som individer skapar strukturer. Observera att poststrukturalister även hävdar att ord inte kan ha en fast betydelse, eftersom de ha olika betydelser beroende på vilket sammanhang den används i (Winther Jørgensen&Philips, 2000, 17). De menar inte att ord kan betyda vad som helst, utan de uppmärksammar tanken att ord kan användas i diskurser på flera sätt, därmed kan den inte ha en fastställd betydelse (Winther Jørgensen&Philips, 2000, 17). Poststrukturalister kritiserar även tanken att det enbart kan existera en fast identitet, ett fast subjekt eller en fast sanning (Sarup 2006, 3).

En av poststrukturalismens centrala filosofer, Jacques Lacan, påstår att det inte existerar ett subjekt utanför representation och att hur vi framställer oss själva är en tolkningsfråga, där den vi möter är avgör framställningen. Hur vi är som personer är därmed en tolkningsfråga som enbart en annan individ kan tolka (Storey, 2006, 275).

4.6 Urval

Tidigare forskning hävdar att kriget 2006 var kärnpunkten för ökningen av Nasrallahs popularitet. Offentliga tal är för Nasrallah det centrala redskapet för att propagera eller skapa stöd/förtroende hos befolkningen. Eftersom tidigare forskning hävdar att Nasrallahs popularitet fick en radikal ökning efter konflikten 2006, har jag valt att analysera de tal under den angivna tidsperioden. Eftersom hans tal är väldigt långa blir det svårt att analysera lika många tal som jag trodde, därmed kommer en avgränsning av materialet vara nödvändigt. De tal jag kommer att analysera är hans tal den 14 juli 2006 och 14 augusti 2006. Talen hittar jag via Hizbollahs plattform, AL-Moqawama.org..Eftersom jag kan arabiska flytande har jag

möjlighet att göra en tolkning på materialet på arabiska, dock existerar det även transkriberingar på engelska av de tal jag valt att analysera. Transkriberingen kommer användas som vägledning för att förstå vissa fenomen som jag finner oklara i talen. Dessutom underlättar det mitt arbete att använda transkriberingen, eftersom mycket av min tid hade lagts ner på att översätta och transkribera diverse citat. Jag kommer presentera en källa för transkriberingen i min källförteckning. Jag har dessutom medvetet försökt undvika att ta ställning för Nasrallah och hans politik, eftersom jag inte anser det vara relevant för uppsatsens syfte.

5 Analys

5.1 Den religiösa diskursen

Inom islam, innan en människa ska recitera koranen eller tala, bör man börja med att benämna gud vid hans namn "Allah" och att han är den enda guden. Detta kallas Tawhid (Hedin 2005, 249). En respektabel handling inom islam är att när en aktör börjar tala, bör man även lyfta fram profeten Mohammed, detta utförs genom att lyfta fram guds profet Muhammed och hans familj. Vid de tal som jag analyserat börjar Nasrallah med att benämna Gud och profeterna.

"In the name of God, the all-merciful, the all-compassionate, Praise be to God, Lord of the Worlds, and prayers and peace be upon our Prophet, the seal of prophets Abu Qassim Mohamed Bin Abi Abdullah, on his infallible household, on his chosen companions and on all the prophets and messengers" (Moqawama, 2006).

Genom att börja talet på följande vis, uppfattas Nasrallah som en religiös man. Han uppfattas som en god muslim, som visar tacksamhet till gud. Dessutom glorifierar Nasrallah sina egna soldater vid upprepade tillfällen, genom att be för dem, och be Allah hela deras sår.

“The nation want to thank the people whom sacrificed their life for allah, and i pray that god heal their wounds”(Moqawama, 2006).

Detta förstås som att soldaterna inte strider för nationen enbart, eller Hizbollah, utan de strider för Allah, islams gud.

Vid flera tillfällen lyfts profeten och hans familj fram:

“You (Israel) fight against sons of prophet Mohammad, sons of ali and Hussein, the family of the prophet, you are fighting people that have a strong believe that the earth have never seen before, this victory is evident if God wants”(Moqawama, 2006).

Det kan argumenteras för att denna typ av retorik skapar en kollektiv känsla för muslimer, oavsett inriktning de följer. Genom att använda dessa ord tillåter Nasrallah alla muslimer att ingå i gemenskapen. Israel krigar därmed mot alla muslimer, både shia och sunni som erhåller en stark tro, något man skulle tro de flesta muslimer strävar efter, att stärka sin “iman” (Hedin, 2005, 212). Det kan anses logiskt och konsekvent av en muslimsk individ att följa Nasrallah för att bibehålla sin hängivenhet till gud.

Nasrallah kritiserar även den politiska oppositionen i Libanon vid flera tillfällen där han anser att han inte fått det stödet han borde:

“ The same time, as you were abandoned by Arabs and the rest of the world, against a background of internal political division, though a high level of public solidarity existed; how can this band of Mujahideen defeat this army, if it wasn't for the aid, help and support of God Almighty?”(Moqawama, 2006).

Nasrallah försöker hävda för åhörarna att han har Gud vid sida, för hur skulle han annars kunnat ha vunnit när ingen annan gjort det menar han. Många arabiska länder har inlett en konflikt mot Israel, dock har ingen varit framgångsrik tidigare, därför förklarar han detta som en sorts mirakel. Nasrallah menar här att han vann för att han hade Gud vid sin sida, vilket kan skapa en känsla för muslimer att han, i Allahs ögon, är den rätta ledaren.

Många anhängare och Hizbollahsoldater har förlorat sitt liv i konflikten. Detta kan demoralisera befolkningen (EL Zein, 2006). Dock menar Nasrallah att detta inte är något man bör frukta, eftersom död är normalt och att mördas när man försvarar sin nation i en konflikt är en gåva från gud.

“But doesn't this enemy know who we are? We are the children of that Imam, who said: Is it with death you threaten me? Death to us is normalcy and martyrdom is dignity offered from God.”(Moqawama 2006).

Muslimerna ges här en aktiv roll i konflikten, även om det är Nasrallah själv som blivit hotad växlar han till oss muslimer, oss som är söner till imamen Ali, profeten Muhammeds kusin. Ali erhåller ett stort inflytande hos muslimer och speciellt hos shiamuslimer. Detta skapar en känsla av att alla muslimer är hotade och inte enbart Nasrallah själv. Han glorifierar hotet genom att hävda att mord enligt muslimer är en gåva från gud med att citera Ali, och inget man bör frukta eftersom de dör som martyrer och gud belönar sina martyrer. På ett skickligt vis får han hotet som är riktat mot honom att istället omfatta alla muslimer.

Emellertid använder han vid upprepade tillfällen andra religiösa inriktningar i sin diskurs. Nästkommande citat presenteras för att illustrera på vilket sätt detta görs.

“What halted the war after the virtue of God the exalted and majestic, are your sons the fighters, and this proud, loyal and courageous people, who embraced and supported the resistance from border to border in this nation's mosques, churches, monasteries and schools. This is what stopped the war; and if anyone has the right to celebrate victory, it is you present here.”(Moqawama, 2006).

Han hävdar att nationens moskeer och skolor stred tillsammans för nationen. Här är inte längre islam eller muslimerna i fokus, vilket öppnar upp för för kristna att ta del av diskursen, eftersom de enligt honom stred tillsammans med muslimerna mot Israel. Vinsten dedikeras för hela nationen och inte för en specifik grupp

genom att även recitera koranen och benämna profeterna eller Gud, mottas det som guds ord och inte hans egna. Därmed skapas en känsla av att man inte enbart följer honom, utan nu är

det även (varje religiösa grupp) guds ord som de följer. Tidigare forskning hävdar att religionen ger Nasrallah friheten att framställas som kunnig och pålitlig (EL Zein, 2006). Nasrallah konstruerar en identitet som alla i nationen kan känna sig inkluderade i. Han begränsar sig inte till religionen för att konstruera en identitet, även om han benämner "vi" som imamen Alis söner, kan "vi" i detta sammanhanget uppfattas som hizbollah och dess soldater. Visserligen förstås är det underförstått att hans diskurs inkluderar enbart Muslimer, men emellertid ges kristna och druser möjlighet att vara en del av gruppen.

Som jag nämnde i teorikapitlet hävdar socialkonstruktivister att ens identitet är i ständig förändring. Nation behöver inte vara i fokus för att utforma en identitet (Wetherell & Maybin, 1998, 243). Jaget är utspritt och förändras kontinuerligt. Individens tidigare identitet kan upplösas och nya kan formas. Därför kan inte nation eller klass vara i fokus. Därför är det möjligt att inkludera andra grupper som inte följer samma tro, eftersom Nasrallah i sina tal framställer det som att alla är hotade av Israel. Poststrukturalister hävdar att man inte bara behöver vara en sak (Sarup, 2006, 3). Detta kan användas som tolkning för att utifrån materialet påstå att ens identitet inte enbart består av att vara kristen, sunni eller shia. Man kan bekänna sig till en av dessa religioner men även vara en hizbollahsupporter, vilket möjliggör det för flera grupper att ha en aktiv roll i diskursen.

Som jag tidigare lyft fram i tidigare forskning använder Nasrallah religion som ett redskap för att förstås som en religiös man vilket ger honom möjligheten att utge *fatwa* (Farida, 2018). Dessutom är synen på religion likställt med vetenskaplig fakta Libanon (EL Zein, 2006), vilket ger honom möjligheten att använda islam för att framställas som en kunnig individ. Det noteras att han använder religion flera gånger i talen, exempel ges i de första citat som presenteras, där han i början reciterar koranen. Dessutom hävdar han att Gud är anledningen till Hizbollahs vinst i kriget mot Israel. Detta kan förstås som en form av *Fatwa*: att det är deras religiösa plikt att befria palestina från fienden (Israel) och det blev extra tydligt när Gud enligt honom belönade dem med vinst.

5.2 Vem är vi och vem är dem?

Som tidigare nämnt menar Lindholm-Schulz (2004) att krig är det självklara medlet för att skapa en kollektiv identitet. Krig används för att skapa *vi* och *dem*, och för att bevara den kollektiva identiteten. Forskaren argumenterar även för att ett *vi* oftast skapas genom att illustrera ett *dem* i negativa termer. Nedan kommer jag först att citera Nasrallahs konstruktion av *vi*, därefter kommer jag lyfta fram ord som används för att beskriva fienden för att studera huruvida identitetsskapandet sker i relation till *dem*.

Ordet *vi* benämns flera gånger, och i olika sammanhang konstrueras *vi* på olika sätt. Ibland syftar han *vi*, som i shiamuslimer:

“Hizbullah, the Islamic Shi’a party, will not abandon Palestine, al-Quds, and the holy sites of the nation. We were born and arisen on bearing the responsibility of defending Palestine and al-Quds. We—the Shi’ites – won’t abandon this cause, never, ever. Describe us as rejectionists [rawafidh], describe us as terrorists, describe us as criminals, say whatever you want and keep killing us at every front, at the door of every mosque, we the Shi’ites of Ali bin Abi Talib will not abandon Palestine”(Moqawama, 2006).

I början av talet 2006 14e augusti refereras *vi* som hizbollah, den shiitiska gruppen. För många muslimer är det viktigt att befria Palestina, och att den som gör det erhåller en enorm belöning. De flesta muslimer, vill vara en del av denna triumf, dock begränsar han i detta fallet *vi*:et för shiamuslimer.

Emellertid vänder han sida i båda talen och det noteras att fler har möjligheten att inkluderas i diskursen oavsett klass- eller religiös-tillhörighet: *“The natural way is through forming a national unity government. When I talk here about a national unity government, I am not talking about eliminating, excluding or leaving anyone out, but as I said on May 25, let us together protect Lebanon, defend, build, reconstruct, preserve and unite Lebanon.”*(Moqawama, 2006).

Här presenterar även ett gemensamt mål för gruppen, vilket kan tolkas som ett verktyg för att stärka gruppens sociala identitet (Tajfel, 1978). Nasrallah menar att han är medveten om att

Libanon är splittrat, men han använder *Vi:et* för att uppmuntra medborgarna att skapa en nation där alla är välkommande, oavsett etnicitet eller religion. Eftersom poststrukturalister hävdar att ens identitet är flytande (Sarup 2006, 3), möjliggör det för individer som erhåller en annorlunda religiös eller politisk bakgrund att omforma sin identitet för ta del av den nya.

Den sociala identiteten hos många grupper försvinner enligt Huntington (1996) under konflikt. Eftersom flera identiteter försvinner har Nasrallah möjlighet att konstruera en ny identitet för befolkningen (Huntington 1996, 267): “ *But we say is let us all together protect, defend and build. Hence, building the strong and able state first starts with a serious national unity government*” (Moqawama, 2006).

Infrastrukturen i Libanon har tagit en stor skada och Nasrallah är medveten om att reparationer kommer behövas. Dock noteras det att han presenterar flera mål som han vill att befolkningen ska ta del av för att nå dem. Ovanstående citat förstås som ett försök att väcka de nationella rötterna till liv. I diskursen är hela nationen i fokus, inte bara den shiitiska. Hela nationen kan identifiera sig med “vi alla”.

“Welcome to you all .. Welcome to all of you from the Palestinian refugee camps in Lebanon, from Syria, Iran, Kuwait, and Bahrain, from every country that came to us celebrating and rejoicing.”(Moqawama, 2006).

Ibland inkluderar han fler än den libanesiska nationen. Det kan möjligtvis ge en förklaring till varför han erhåller ett stöd hos individer som inte är libaneser. I ovanstående citat erhåller egentligen varenda individ i världen möjligheten att vara en del av diskursen. Därför kan vi inte längre argumentera för att Nasrallah konstruerar enbart en nationell eller en shiitisk identitet, även om *vi:et* beskrivs som en nationell identitet i de flesta sammanhang. Dock är det min ambition inte att studera hans stöd i andra länder och därför presenteras ovanstående citat enbart som ett exempel på detta.

Lindholm Schulz (2004) teori kan användas för att tolka hur Nasrallah använder konflikten 2006 för att forma en gemensam nationell identitet. Som tidigare nämnt kan krig användas som verktyg för att skapa en gemensam identitet, detta görs av Nasrallah på ett skickligt sätt, eftersom han dedikerar kriget till alla medborgare och skapar ett nytt *vi* som ska reformera

den inhemska politiken, det blir ett mål och kamp som inkluderar nationen i sin helhet. Lindholm Schulz (2004, 99) hävdar även att traditionella identitetsskapande och rötter väckas till liv under krig. Nasrallah använder nationen, Libanon och dess befolkning, i flera sammanhang. Detta kan utifrån Lindholm Schulz ses som ett försök att väcka den traditionella identiteten till liv. Han förklarar att Libanon är splittrat, men istället väljer han att beskriva gruppen med nationella termer, utan fokus på religion i fokus. Detta försök att väcka lyssnarens personliga nationskänsla visar hur diskursen konstruerar ett kollektivt *vi*.

Enligt Lindholm Schulz sker konstrueringen av *vi* i relation till ett *dem*. I talen beskrivs Israel som *de andra*. Israel beskrivs sällan vid nationens namn, utan oftast beskrivs israeler som "sionister". Beskrivningar av Israel som onda och dumma sker vid upprepade tillfällen: :

"you are about to quickly discover, O people, that your new government, and new administration, is stupid, and foolish and has no experience in how to deal in these situations. You o You Zionist say in your polls that you believe me more than you believe your officials"(Moqawama, 2006).

I föregående citat konstrueras Israels ledare som inkompetenta. Något jag finner intressant är att han hävdar att Israels befolkningen litar mer på honom än sin egen regering, min tolkning är att de illustreras som opålitliga. Detta kommer studeras mer utförligt i slutet av kapitlet för att inte förlora den röda tråden.

Vid upprepade tillfällen tydliggör han att du antingen är med Hizbollah, eller fienden:

"Israel". those who try to stand in [Hizbullah's] way as traitors and Israeli collaborators'(Moqawama, 2006).

Därmed ställs de libanesiska medborgarna inför ett val, antingen stödjer man honom eller Israel. Ett återkommande mönster är konstruktionen av Israel som en fiende. Vid flera tillfällen beskrivs Israel inte vid sitt egna namn, utan Nasrallah använder sig av värdeladdade ord för att beskriva dem. I flera sammanhang beskrivs de som antingen "sionister" eller "fienden".

Israel beskrivs flera gånger som ett yttre hot. Nedanstående citat är till för att förstå hur detta sker:

“All these speculations are losing bets because in Lebanon there are people and a resistance who reject occupation, shame, disgrace, oppression, despotism and humiliation, and are prepared to offer themselves, their children and loved ones for the nation.”(Moqawama 2006).

Återigen skapar Nasrallah en nationell känsla, detta genom att beskriva Israel som ett yttre hot. Medborgarna offerar därför sig själva för nationen och inte enbart för Hizbollah. Israel kan här förstås som ett yttre hot som vill förnedra det libanesiska folket. Exkluderingen av israeler och individer som ställer sig emot Hizbollah kan därmed anses som en mekanism för Hizbollah att konstruera ett starkt *vi*. Detta eftersom diskurspsykologer hävdar att *vi*:et skapas i kontrast till ett *dem*. Dessutom är det tydligt i citaten vem som anses vara *dem*.

Även om Israel inte är en fiende, även om Israel inte vill förnedra den libanesiska befolkningen, skulle det inte göra någon skillnad. Detta eftersom socialkonstruktivister hävdar att sanningar skapas genom språket (Winther Jörgensen&Philips, 2000, 105). Diskursen tas därför emot som en sanning, därför spelar det ingen roll huruvida Israel har som motiv att förnedra den libanesiska befolkningen eller huruvida de är ett hot för Libanon, eftersom diskursen säger att de är det.

Det går även att argumentera för att det sker en socialpsykologisk process. I talet beskrivs den libanesiska befolkningen som ett folk med självrespekt och *“låter sig inte bli förnedrade”*(Moqawama, 2006). Genom att tala gott om sin nation och de som stödjer honom sker en *in group favouritism*, där han favoriserar sin egna grupp. Senare beskriver han israeler som opålitliga och dumma, vilket kan förstås som en *out group discrimination*. Genom att presentera en sådan bild kan det komma att bli en stereotyp libaneser har gentemot israeler. Hizbollahsupportar förstås som bättre än motståndarna, vilket stärker grupptillhörigheten enligt sociala identitetsteorin (Winther Jörgensen&Philips 2000 kap 4).

6.3 Hur används vi och dem utifrån säkerhetsiseringsprocessen?

I förra kapitel studerades hur Nasrallah genom sitt språk utformar ett vi och dem. I detta kapitel kommer det mer konkret undersökas hur Nasrallah utnyttjar fiendebilden av Israel utifrån säkerhetsiseringsteorin, för att sedan se ifall en säkerhetsiseringsprocess tagit form. I detta kapitel är ambitionen att studera Nasrallahs tal utifrån säkerhetsiseringsteorin för att undersöka ifall en säkerhetsiseringsprocess möjligtvis kan förklara vilka verktyg och medel Nasrallah använder sig av för att nå sitt mål i kriget mot Israel 2006.

I Nasrallahs tal används Israel som ett yttre hot i flera sammanhang. Flera gånger beskrivs Israels militär som väldigt stark och beskrivningen är skrämmande då Israel benämns som en av de starkaste staterna i mellanöstern:

“They (Hizbollah-soldater) stood in the open ground for 33 days exposed to the open skies without air cover in front of the strongest air force in the Middle East, provided by an air bridge to convey smart bombs from America, via Britain to “Israel”, faced with 40 thousand officers and soldiers, four brigades of Israel’s elite forces, three squads from the Army Reserve and in front of the strongest tank in the world and the most powerful army in the region”(Moqawama 2006).

Ovanstående citat presenteras för att testa mitt påstående. Här benämns Israels militär som kraftfull och hotfull. Något som noteras i språket är att han även nämner stridsvagnarna vid deras namn, *“The markeva-tanks”*. Utifrån säkerhetsiseringsteorin kan detta förstås som att han använder sig av ett visst säkerhetsspråk (Buzan, Wæver och de Wilde 1998, 123).

Något som noterades var även att han hävdar att han inte har som intention att skada någon utan att han agerar i självförsvar:

“We will bomb Tel Aviv if Beirut attacked”(Moqawama, 2006).

Dessutom förstås det i talet (14 augusti 2006) att Hizbollahs vapenresurser ifrågasatts av utomstående aktörer. Dock tar han avstånd från kritiken och menar att det inte är nationens intresse att hizbollahs vapen fråntas:

“We think it does not serve the national interest, but serves the interest of the enemy who began to witness internal sharp disputes inside its military”(Moqawama, 2006).

Här hävdar han att ett sådant beslut enbart skulle gynna den yttre fienden. Han skiftar fokus och menar vidare att denna diskussionen fördes *“while Lebanon was being bombarded and its infrastructures were being destroyed.”*(Moqawama, 2006).

Något som observerades i talen var även att han refererar till Israels våldsamma handlingar.

“All the Lebanese areas and all the Lebanese people were targeted.”(Moqawama, 2006).

Följande citat påvisar att han beskriver Israel som ett yttre hot. Dessutom är hotet riktat mot hela nationen, då Israel enligt honom attackerar hela den libanesiska befolkningen och inte enbart Hizbollah.

Dessutom argumenterar han för att det enbart ligger i fiendens intresse att avvärja Hizbollah:

“We know that among the most important goals of the US-Israeli war, which was launched recently on Lebanon, is disarming us and ending the presence of these weapons, but they failed.”(Moqawama, 2006).

Nasrallah hävdar i föregående citat att Israels mål var och är att försvaga Hizbollahs maktposition, för att stärka sin egna. Genom att Israel avvärjar Hizbollah, får de ett övertag i framtida konflikter. I mitt material noterades även att han inte ställer sig emot frågan ifall Hizbollah avvärjas, utan han hävdar att det existerar ett intresse bakom att avvärja Hizbollah, och att ett sådant beslut enbart skulle gynna “fienden”:

“ Do they ask us to hand over our weapons because they freed prisoners? Do they come to us with real guarantees of protecting Lebanon against the Israeli enemy, which is still threatening?”(Moqawama, 2006).

“Lebanon is still being threatened and might be attacked any time. Who will defend this country? Who will teach the enemy a lesson? Who will make the enemy pay a heavy price? Today, we can proudly say that if any Israeli government decides to launch war in the future, it will take into consideration that war with Lebanon will not be a picnic. War with Lebanon will be very costly in terms of human, material and economic losses, as well as in terms of the loss of dignity and image.”(Moqawama, 2006).

De ovanstående citaten presenteras för att läsaren ska få en överblick över de argument Nasrallah använder sig av för att förklara Hizbollah som en legitim milisgrupp. För att kunna tolka hur Nasrallah försöker legitimera sina handlingar och sig själv kommer jag använda säkerhetiseringsteorin.

Vid flera tillfällen beskriver han Israel som ett yttre hot. Samhällsfrågan ifall Hizbollah ska ha tillgång till vapen förklaras som en säkerhetsfråga, vilket ger Nasrallah möjlighet att få folkligt stöd för sitt handlande, vilket han annars kanske inte hade fått (Buzan, Wæver och de Wilde 1998, 22).

Enligt säkerhetiseringsteorin bör en säkerhetsaktör förklara genom Speech-act, referensobjekt som utsatt för ett yttre hot. Säkerhetsaktören här är Nasrallah, som genom sin speech act använder sig av ett säkerhetsspråk för att övertyga åhöraren att Libanon är hotat av en yttre fiende. Nationen är referensobjektet och den är enligt honom offer för ett existentiellt hot. Därmed har han möjligheten att rättfärdiga sitt agerande, eftersom han förklarar det som en form av självförsvar. Dessutom blir Hizbollahs tillgång till vapen en fråga om nationens rätt att överleva. Nasrallah hänvisar även till Israels våldsamma interventioner. Dessutom menar

han att Hizbollah enbart försvarar sina egna medborgare, och att om Hizbollah inte försvarar dem, vem ska då göra det?

Nasrallahs tal följer de kriterier som bör efterföljas enligt köpenhamnskolans säkerhetsiseringsmodell. Han använder ett visst säkerhetspråk när han benämner Israels vapen vid deras namn. Dessutom observeras det i hans tal att han är i försvarsläge. Han rättfärdigar sina interventioner genom att hävda att de sker i självförsvar, vilket blir tydligt när han hotade att attackera Tel Aviv om Israel attackerade Beirut. Att han ska bombardera Tel Aviv hade annars inte kunnat legitimeras, men genom att argumentera på detta vis får man en förståelse av att han enbart bombarderar Tel Aviv för att Beirut ska överleva.

Sammanfattningsvis går det utifrån materialet att argumentera för att det skett en säkerhetsiseringsprocess. Säkerhetsaktören är Nasrallah. Han beskriver Libanon som ett referensobjekt hotad av en yttre fiende (Israel). Referensobjektet bör enligt köpenhamnskolans (Buzan, Wæver och de Wilde 1998) vara en nation eller ett territorium. Libanon är en nation och därför kan den kategoriseras som "referensobjekt". Nasrallah anses vara en aktör med inflytande, vilket ger honom friheten att genom sin *speech act* nå en publik som är övertygad att det han säger stämmer. Utifrån Köpenhamnskolans beskrivning kan han genom sitt säkerhetspråk rättfärdiga sina handlingar. Exempel ges i frågan huruvida Hizbollah ska ha fortsatt tillgång till vapen, som till början var en samhällsfråga, men istället blev en säkerhetsfråga där Nasrallah anser att han har rätten att försvara den libanesiska nationen från dess fiende. På detta vis legitimerar han Hizbollah, eftersom han hävdar att de försvarar medborgarna. Dessutom legitimerar även Nasrallah Hizbollahs existens och dess rätt att fortsätta existera eftersom att det inte finns garantier att Israel inte slår till igen.

6 Diskussion & resultat

I tidigare forskning har diverse forskare hävdad att språket är det centrala redskapet en ledare har för att argumentera för sin sak, legitimera sina handlingar eller få folkligt stöd. Därför är det ytterst intressant att studera Nasrallahs tal, för att se om det kan vara en förklaring till att

han lyckats gå i konflikt mot Israel även när flera partier i det libanesiska parlamentet varit skeptiska till detta.

De få gångerna man får se Nasrallah är när han talar. I talen bär han alltid turban och börjar sina tal med att recitera koranen. Därför skapas en uppfattning om honom som en god religiös man som även är väldigt kunnig. Tidigare forskning menar att synen på vetenskaplig kunskap i Libanon är likställt med religiös kunskap(EL-Zein, 2006)., I väst hade vi aldrig kunna föreställa oss att en religiös aktör får ett liknande inflytande, eftersom vi inte delar samma världsbild. Enligt Burr (Burr 1995, 2ff) skapas vår världsbild av sociala processer. Dessutom skapar människor gemensamma sanningar där de strider för vad som är sant. Verkligheten konstrueras även genom språket, därmed är språket ett avgörande verktyg för Nasrallah för att konstruera en gemensam världsbild för det libanesiska folket. Dock är det tydligt utifrån materialet att han inte enbart använder religion som redskap, även om en viss del av tidigare forskning påpekar detta. I diskursen är inte religionen alltid i fokus, han använder visserligen religionen, men enbart för att etablera sig själv som en kunnig individ.

Ett återkommande fenomen är att han genom språk konstruerar en identitet som inkluderar andra religiösa grupper än shia-muslimer. I sina tal använder Nasrallah begreppet *vi* vid flera tillfällen. Min tolkning är att *vi* inkluderar alla som ställer sig emot Israel. I hans diskurs existerar det enbart två grupper, *vi* som strider mot israels förtryck och *dem* som står på Israels sida. Eftersom poststrukturalister hävdar att ens identitet är flytande och att man kan vara flera saker samtidigt vågar jag påstå att det kan vara en orsak till varför många människor kan identifiera sig med Hizbollah. Det är en sak att vara religiös, och en annan sak att ställa sig emot fienden. Därför har individer som inte delar samma tro som hizbollah möjlighet att ta del av diskursen, eftersom gruppens ultimata mål är att försvara nationen mot Israel och bygga ett enat folk, trots de splittringar som lämnats efter inbördeskriget.

Som tidigare nämnt är krig enligt Lindholm Schulz (2004) ett självklart redskap för att skapa ett *vi* och *dem*. Eftersom Hizbollah existerade innan kriget 2006 kan jag inte påstå att *vi:et* inte funnits tidigare. Dock påstår tidigare forskningen att Hizbollahs inflytande fick en

radikal ökning efter kriget 2006. Därför hävdar jag att *vi*:et alltid funnits men att det omformades efter konflikten. Min tolkning utifrån materialet visar att Nasrallah använder kriget för att skapa ett starkare *vi*, som inte enbart inkluderade en specifik tro, vilket den till viss del gjorde innan konflikten. Dock går det inte att argumentera att fiende-bilden av Israel konstruerades 2006, eftersom den existerade innan det. Det existerade en polarisering mellan diverse grupper i Libanon som präglade nationen efter inbördeskriget. Nasrallah presenterade istället en yttre fiende som enligt diskursen hotade hela nationen, därmed kunde medborgarna förbise sin tidigare identitet och forma en ny, i syfte att kollektivt bekämpa den yttre fienden. Genom att skapa en gemensam yttre fiende kan Nassrallah genom sitt språk konstruera ett kollektivt *vi* som förbise de splittringar som var påtagliga i nationen. Genom att även implementera den sociala identitetsteorin i min analys kunde jag notera att Nasrallah i flera sammanhang ger Israel en negativ beskrivning, vilket kan ses som en mekanism för att stärka grupptillhörigheten hos sina anhängare.

Genom att använda den sociala identitetsteorin som tolkningsreportoar i hans tal noterades även andra mekanismer i materialet som användes för att stärka grupptillhörigheten. Han romantiserar sin egen grupp och använder värdeladdade ord för att svartmåla fienden vilket kan förklaras som en mekanism i den sociala identitetsteorin. I diskursen favoriseras *vi* (In group favour) och fienden diskrimineras (Out group discrimination). Det har även noterats av tidigare forskning att han svartmålar den israeliska befolkningen. Dock hävdar de att han gör det för att försöka demoralisera den israeliska befolkningen det betecknas istället som en form psykologisk krigsföring (El-Zein, 2006).

Slutligen använder Nasrallah, utifrån säkerhetiseringsteorin, Israel för att legitimera diverse beslut. Detta blev extra tydligt när han i frågan om Hizbollah bör avväpnas skiftade samhällsfrågan till en nationell säkerhetsfråga, där han menar att en avväpning skadar nationen och stärker fienden. Därför hävdar han att Libanon har en rätt att överleva, och de kan inte göra det om Hizbollahs maktposition försämras. Det finns egentligen ingenting som skulle hindra honom från att använda säkerhetisering i framtida beslut, eftersom han har gjort det tydligt att ifall *vi*:et inte stödjer honom stödjer de Israel. Tidigare forskning har visat på

att Hizbollah fortfarande är avgörande i politiskt beslutsfattande i Libanon. Säkerhetsiseringsteorin kan användas för skapa en förståelse kring hur Nasrallah går tillväga för att behålla den politiska kontrollen och varför det idag är omöjligt för regeringen att återfå den politiska makten (Abu-Lughod&Warkentin, 2012).

8 Sammanfattning av resultatet

Denna studie argumenterar för att språket är ett avgörande verktyg för Hassan Nasrallah att skapa förtroende och legitimitet för sig själv och Hizbollah, dock utesluter det inte andra mekanismer för att få folkligt stöd. Men på grund av att tidigare forskning hävdar att språket är det avgörande medlet för Nasrallah att nå sitt mål är språket vad som stått i centrum för denna uppsatsen.

Något de flesta forskarna håller med om när de studerar Nasrallah är de facto att han är en skicklig retoriker och en karismatisk ledare. Dock finns det flera karismatiska ledare, men vad gör då att Nasrallah sticker ut i mängden? Svaret på den frågan är väldigt komplex, dock hoppas jag att denna uppsatsen kan ge en någorlunda förklaring till frågan. Det Hizbollah gör på ett skickligt vis är dock att måla upp Israel som en självklar fiende, och en oförutsägbart fiende som kan slå till under vilken sekund som helst och därför krävs det akuta åtgärder. Det är en självklarhet att Israel är en fiende till den palestinska folket, eftersom de haft en lång konflikt. Det är inte lika självklart att Israel är en fiende till Libanon, eftersom de faktiskt har haft en god relation med flera viktiga aktörer i Libanon.

Nasrallah har länge visat sitt engagemang i frågan om Palestina. Hans mål har länge varit att befria den palestinska befolkningen. Men i konflikten 2006 var fokuset istället centrerat kring att försvara den libanesiska befolkningen, och illustrera Israel som en fiende till Libanon istället som en fiende för muslimer eller palestinier. . Att Israel skulle slå till närsomhelst och att de vill mörda den libanesiska befolkningen är därför inte lika självklart som han får det att framstå, men genom att etablera sig som en pålitlig aktör och genom att framställa sig som en kunnig inom Islam blir hans ord pålitliga. Genom att referera till koranen har han möjlighet

att övertyga befolkningen att det krävs militära åtgärder, eftersom konstruerar Israel som guds fiende.

Uppsatsen resultat kan användas för att kritisera tidigare forskning som hävdade att religion är den enda avgörande faktorn i Nasrallahs makt, eftersom studien har visat att det föreligger snarare i diskursen än religionen. Nasrallah formade efter 2006 en identitet vars mål främst var att skydda sig från fienden, Israel. Därför spelar det ingen roll vilken religiös tillhörighet befolkningen erhöll, eftersom *vi* skapades i relation till *dem*. Nasrallahs diskurs konstruerar därmed en identitet som etableras av människor vars mål är att försvara nationen från Israel samt bygga en ny nation där människor är enade. Fiendebilden av Israel efter konflikten 2006 är starkt förankrad, vilket ger honom makten att legitimera handlingar och beslut genom att få diverse samhällsfrågor att istället karaktäriseras som säkerhetsfrågor.

Referenslista

(Hezbollah missile hits Israeli warship - ABC News, 2020)

Abc.net.au. 2020. Hezbollah Missile Hits Israeli Warship - ABC News. [online] Available at:

<<https://www.abc.net.au/news/2006-07-15/hezbollah-missile-hits-israeli-warship/1802124>> [Accessed 18 May 2020].

Badersten, Björn. 2013. Normativ metod: Att studera det önskvärda. Studentlitteratur: Lund.

Barker, P., 1993. Michel Foucault. New York: Harvester Wheatsheaf.

Lebanon's Hezbollah movement. (2016, March 15). ABC News

<https://www.bbc.com/news/world-middle-east-10814698>

Burr, Vivien, An introduction to social constructionism, Routledge, London, 1995

Buzan, Barry, Wæver, Ole & Wilde, Jaap de (1998). Security: a new framework for analysis. Boulder, Colo.:

Lynne Rienner

Dekmejian, H. Richard, (1978), Consociational Democracy in Crisis: —The Case of Lebanonl, Comparative Politics, Vol. 10, No. 2 (Jan., 1978), pp. 251-265 Published by: Ph.D. Program in Political Science of the City University of New York

Eriksson, Lars T. & Wiedersheim-Paul, Finn. 2014. Att utreda, forska och rapportera. 10. uppl. Stockholm:

Liber AB.

Bryman, A., & Bell, E. (2013). *Företagsekonomiska forskningsmetoder*. Stockholm: Liber AB

El Zein Hatem, 2014. Identifying and understanding the media discourse of Hezbollah.

Farida 2008, M., n.d. Religion And Hezbollah.

Farida Mariam, 2018. Religion and Hizbollah. Macquaire University.

<https://researchers.mq.edu.au/en/publications/religion-and-hezbollah-political-ideology-and-legitimacy>

Globalis.se. 2020. Libanon. [online] Available at: <<https://www.globalis.se/Konflikter/libanon>> [Accessed 18 May 2020].

Hedin, C., 2005. *Islam I Samhället*. Stockholm: Dialogos.

Haugbolle, S. (2012). *War and memory in Lebanon*. Cambridge: Cambridge University Press.

Lijphart, Arend (1984), *Democracies: —Patterns of Consensus Government in Twenty-One Countries*, New Haven, Yale University Press

Norton, A. R. (2007). The Role of Hezbollah in Lebanese Domestic Politics. *The International Spectator*, 42(4), 475-491. doi:10.1080/03932720701722852

Abu-Lughod Reem, Werkentin Samuel. Understanding political influence in modern era Conflict. Research gate.

https://www.researchgate.net/publication/290040352_Understanding_Political_Influence_in_Modern-Era_Conflict_A_Qualitative_Historical_Analysis_of_Hassan_Nasrallah%27s_Speeches

Tajfel, H. (Ed.). (1978). *Differentiation between social groups: Studies in the social psychology of intergroup relations*. Academic Press.

Teorell, Jan & Svensson, Torsten (2007). *Att fråga och att svara: samhällsvetenskaplig metod*. 1. uppl. Stockholm: Liber

The Arabist. 2020. Nasrallah's Speech: Full Text — The Arabist. [online] Available at: <<https://arabist.net/blog/2006/8/16/nasrallahs-speech-full-text.html>> [Accessed 18 May 2020].

Hanf Teodor, (1993), *Coexitense in Wartime Lebanon: —Decline of a State and Rise of a Nation*, London, The Center for Lebanese Studies in association with I.B. Tauris & Co Ltd Publishers

Huntington, S. P., 1996. *The clash of civilizations and the remaking of world order*. New York: Simon & Schusters paperback.

Lindholm-Schulz, Helena, 2004. "Den nya tidens krig och rättfärdigandets diskurser", s.95-113 i Aggestam, Karin (red.) (O)rättfärdiga krig. Lund: Studentlitteratur.

Hizbollah officiella hemsida. Moqawama.org.

Robinson, Kali, 2020. What is Hizbollah? Council on foreign relation. Retrieved from CFR.org

<https://www.cfr.org/background/what-hezbollah>

Sarup, M. (2006). *An introductory guide to post-structuralism and postmodernism*. London: Harvester Wheatsheaf.

Storey, John (2006), *Cultural theory and popular culture - A reader*. 4th ed. New York: Pearson Education.

TedKempCNBC. (2019, September 04). Hezbollah is not a problem that was made by Lebanon, says prime minister. Retrieved from CNBC.com

<https://www.cnbc.com/2019/09/04/hezbollah-is-not-just-lebanon-problem-prime-minister-hariri.html>

Perry, T, Bassam, Laila. (2016, October 31). Old enemies set to elect Aoun as Lebanon's president. Retrieved from

<https://www.reuters.com/article/us-lebanon-presidency/old-enemies-set-to-elect-aoun-as-lebanons-president-idUSKBN12U0M3>

Winther-Jørgensen, Marianne – Phillips, Louise, 2000. *Diskursanalys som teori och metod*. Lund: Studentlitterat

Räsänen, Rauni; Jokikokko, Katri; Järvelä, Maria-Liisa; Lamminmäki-Kärkkäinen, Tanja (red.), 2002.

"Interkulturell lärutbildning. Från Utopi till Verklighet med hjälp av en Verksamhetsberättelse". Enhet till uppfostrandet och lärutbildning, Universitet Oulu, Finland. [online]

<http://herkules oulu.fi/isbn9514268075/html/x663.html>. 12 maj 2005.

Yassine, D., Saab, B. Y., & Elghossain, A. (2020, August 19). It's complicated: The Aoun-Hezbollah relationship. Retrieved from <https://www.mei.edu/publications/its-complicated-aoun-hezbollah-relationship>

Wetherell, M & Maybin, J. Det ”distribuerade” jaget – ett konstruktionistiskt perspektiv i Stevens, R (red)
(1998) *Att förstå människor*, Lund: Studentlitteratur

Wittgenstein, Ludwig, 2012, *philiosophical grammar- Phoenix*.